

Hvis det var sådan, at det var et spørgsmål om, at det forandrer sig, og at man kan revurdere holdninger og den slags, så ville jeg da tro, at nogle af de EU-tilhængerpartier, vi har, pludselig ville komme med ideer om, at hov, det var nok en fejl, at vi har vedtaget, at et område skal EU-reguleres; vi kan nu godt se, som tiden går, at det kan være fornuftigt nok, at vi regulerer det område på nationalt plan.

Det finder man pudsigt nok aldrig frem til. Det handler altid om, at den nye udvikling og det, at man vurderer en sag, må medføre, at EU skal regulere det, i stedet for at vi har den nationale regulering. Jeg ville tro, at hvis det, som hr. Jens Rohde er inde på, hvor man skal vurdere tingene hele tiden i det nye lys, som måtte komme år efter år, var udgangspunktet, ville man også af og til finde eksempler på det modsatte.

Vi har jo set det i forhold til det her højt besungne subsidiaritetsprincip, som skulle resultere i, at man nu vurderede tingene ud fra et nyt princip, som skulle medføre, at man returnerede ting til national regulering, for det har man jo ikke gjort.

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, nye situationer kan betyde, at man må se med nye øjne på samarbejdsområder. Jeg vil da blot til oplysning for hr. Jens Rohde sige, at Dansk Folkeparti var det eneste parti i Folketinget, som stemte imod et dansk-svensk politisamarbejde over Øresundsbroen. Det er virkelig karakterstyrke, det synes jeg man må sige. Der er ikke noget med politisamarbejde over grænserne her, heller ikke på Øresundsbroen. Så det er en mand, der virkelig holder sit ord dér, det må man sige.

Nu tilbage til det foreliggende forslag om dansk nej til harmonisering af skatter og afgifter i EU. Det forslag kan Det Radikale Venstre ikke støtte. Det skyldes ikke, at vi er tilhængere af harmonisering, men vi er tilhængere af samarbejde.

Vi er også tilhængere af, at man bruger EU's beslutningsprocedure til f.eks. at beskytte skattebasen, beskytte provenuet, som man f.eks. gør, når man diskuterer rentebeskatning. Når man kan placere sine pensionsopsparinger i udenlandske banker og dér få en renteindtægt, skal der også være mulighed for at få oplysninger for at kunne beskatte renteindtægten.

Hvis det drejer sig om at beskytte miljøet - det er også en grænseoverskridende foranstaltning - er vi tilhængere af fælles miljøafgifter, og

vi ville såmænd også gerne gå så vidt, hvilket vi måske ville have forsvoret for nogle år siden, at vi ville gå ind for flertalsbeslutninger på det område, hvis det drejede sig om fælles miljø og minimumsbestemmelser for miljøafgifter.

Hvis det drejede sig om beskyttelse af beskæftigelse, må vi også sige, at erhvervsbeskatning er et område, hvor man sagtens kan tænke sig et samarbejde, hvor man sikrer sig, at erhvervsbeskatning ikke må underskride et vist minimumsniveau.

Derfor er vi tilhængere af, at der er et samarbejde på skatteområdet i EU, og vi kan ikke støtte det forslag, der ligger her.

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl kom med en betragtning om denne glidebane, der er i EU-politikken. Det var jo en fuldstændig korrekt iagttagelse, for vi får altid i EU-spørgsmål på et tidspunkt at vide, at det her område vil man aldrig acceptere kommer ind under EU. Skattepolitikken har man jo sagt gang på gang, når vi har haft traktater til folkeafstemning, at det var så sandelig langt uden for, hvad man nogen sinde ville acceptere. Det kunne aldrig ske, det ville vi aldrig miste grebet om osv., osv.

Desværre er situationen nu, at også på dét punkt, ligesom på så mange andre, viser det sig, at det, man har sagt til befolkningen, altså ikke holder. Nu skrider det på den måde, at Kommissionen har indledt en knibtangsmanøvre imod os. De vil have, at vi frivilligt skal acceptere politisk lovgivning om harmonisering af bl.a. pensionsbeskatningen, og hvis vi ikke vil gøre det frivilligt, bliver vi slæbt for EF-Domstolen.

Nu er det ikke sådan, at jeg står her og opfinder denne tanke om Kommissionens strategi over for Danmark. Det er ikke noget, jeg sådan snedigt har udspekuleret. Det er noget, der direkte står i de meddelelser fra Kommissionen, som ministeren også indledte med. Kommissionens strategi er, at hvis vi ikke vil makke ret, så kan vi blive dømt ved EF-Domstolen.

Som metode synes jeg det er dybt uacceptabelt, at Kommissionen i realiteten forsøger at ændre Traktaten ved hjælp af Domstolen, for det er jo det, man gør. Man kan ikke få landene til frivilligt at rette sig efter Kommissionen, og så truer man med at gå til EF-Domstolen, i det håb at EF-Domstolen så vil udvide Traktatens område, således at man kan angribe det danske fradragssystem på pensionsområdet, hvilket jo alt-